

[Hanne Engberg]

sterrådet skulle opfylde i højere grad, end det gjorde, forsøgte Parlamentet på tre måder at tilrane sig uretmæssig magt.

For det første tillod Parlamentet sig at blande sig kraftigt i landbrugspolitikken. Det vil sige, at Parlamentet ville lave politik over budgettet på et område, hvor det ikke har magt til at lave politik. Det gjorde det ved at foreslå 2,7 mia kr. fra landbrugets garantifond overført til strukturpolitiske foranstaltninger, idet de ca. 2 mia kr. skulle finansieres ved den såkaldte medansvarsafgift. Dette forslag stemte det danske socialdemokratiske medlem af budgetudvalget, Eva Gredal, for. Forslaget blev forkastet af Rådet, og dette var en af de væsentligste årsager til, at Parlamentet dernæst forkastede Rådets budget.

For det andet har Parlamentet foreslået den traktatmæssige sondring mellem de obligatoriske og de ikke-obligatoriske udgifter ophævet. Ved ikke alene at foreslå de ikke-obligatoriske udgifter hævet voldsomt, men også foreslå selve skellet mellem disse og de obligatoriske udgifter ophævet viser Parlamentet, at det ønsker langt mere magt, end det har i dag. Dette forslag stemte Eva Gredal også for. Eva Gredal sagde under budgetbehandlingen, at vi socialister ville støtte kampen mod arbejdsløshed, men at hun ikke kunne støtte en udvidelse af budgettet. Parlamentets rettigheder skal ikke udvides, sagde hun, men de skal bruges mest muligt til at opnå reformer. Derfor, sagde hun, kan dette parlament ikke være tilskuer til en fastsættelse af landbrugsudgifterne. Altså en klar tilkendegivelse af, at hun på socialdemokratiets vegne ønsker en ændring i forholdet mellem obligatoriske og ikke-obligatoriske udgifter og ønsker den danske landbrugspolitik ændret.

Hvad angår de enkelte landes socialpolitik, regionalpolitik, industripolitik og energipolitik, er der som bekendt ikke afgivet suverænitet, men forskydning i budgetudgifterne betyder en langsom, men sikker afgivelse af suverænitet på disse områder. Det er altså, hvad der er ved at ske nu.

Rådet gik med til en betydelig forhøjelse af disse ikke-obligatoriske udgifter, men det var ikke nok for det magtsyge Parlament. Det var den anden grund til, at Parlamentet forkastede Rådets budget.

For det tredje ønsker Parlamentet nu også at blande sig i EFs indtægter. Det er for så

vidt forståeligt, da hele EFs interne økonomi er ved at bryde sammen på grund af de rablende landbrugsudgifter. Men bliver Parlamentets forslag om at hæve indtægterne fra 1 pct. af momsgrundlaget til 1½ pct. anerkendt af de nationale parlamenter, har vi et tredje eksempel på, at EF-Parlamentets succesrige krav om at udgøre et overnationalt parlament bliver opfyldt. Fuldstændig kontrol med udgifter og indtægter er nemlig et lovgivende parlaments særkende. Det danske folk har ved valget til EF-Parlamentet ikke stemt for at gøre EF-Parlamentet lovgivende, men det er, hvad der så småt er ved at ske nu.

Eva Gredal gik imod en udvidelse af indtægterne til EF, men man må da spørge den danske regering, hvorfor den tænker sig at få dækket de stadig stigende landbrugsudgifter og udgifterne som følge af Parlamentets stadig stigende trang til at blande sig i nationale anliggender.

Disse tre alvorlige forsøg på magttilrænselse fra Parlamentets side er i sig selv begrundelse nok for den forespørgsel om EFs budget, vi behandler her i folketinget i dag. SF kræver, at EF-Parlamentets magt ikke udvides. Den danske befolkning har ikke ved sin stemmeafgivning i sommer ved valget til EF-Parlamentet givet udtryk for, at den ønsker det. Valget blev udskrevet under den udtrykkelige forudsætning, at Parlamentets magt ikke skulle udvides.

På EF-modstandernes vegne og på alle de vælgeres vegne, der ikke ønsker EFs magt udvidet, vil SF i dag bede regeringen stå fast på de løfter, der blev afgivet forud for EF-valget. Dette sker i det forslag til motiveret dagsorden, som er blevet fremsat, en dagsorden, som skal fastholde regeringens beføjelser over for EF i budgetspørgsmål, og som skal styrke den vedtagne kontrol med, at de overholdes.

Hr. Erik Holst fremhævede i sin ordførertale om EF-valget fra 1977 også, at der er behov for en mere demokratisk kontrol med de beslutninger, der bliver taget i EF. Hr. Erik Holst fremhævede i samme debat markedsudvalget som »en aldeles enestående institution«, fordi, som han sagde, man i dette har mulighed både for at følge, hvad ministrene siger og fremlægger i Ministerrådet, og også for at høre bagefter, hvad der kom ud af det, man diskuterede i Ministerrådet.